

عنوان مقاله:

بررسی و مقایسه همدلی در مدایح جمال الدین اصفهانی و انوری

محل انتشار:

نخستین همایش بین المللی ادبیات: زبان همدلی (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

محمدکاظم کهدویی - دانشیار گروه زبان و ادبیات فارسی دانشگاه یزد

فاطمه ابراهیمی - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی دانشگاه یزد.

خلاصه مقاله:

همدلی به معنای اتحاد، سازواری، همراهی و همفکری، رفتاری است که از فرد در عرصه اجتماع سر می زند و باعث پیشرفت های اخلاقی، تعادل در جامعه و عدالت اجتماعی می شود. مدح از پرکاربردترین مفاهیم شعر فارسی است. با توجه به شکل گیری و سیر تحول مدح تا قرن ششم، ظاهراً نباید توقع داشت که مفاهیم ارزشی مانند همدلی در آن ارایه شود؛ اما با بررسی عمیق تر مدینه ی فاضله ای که شاعران مداح تصویر کرده اند، علاوه بر بازنمایی معیارهای کمال و آرزوها در ضمیر جامعه، می توان به نقش شاعران در تحریض صاحبان قدرت برای رسیدن به این الگوی آرمانی پی برد. این پژوهش، درصدد پاسخگویی به این پرسش هاست که آیا در قصاید دو شاعر مدیحه گو، انوری و جمال الدین اصفهانی، مواردی از همدلی دیده می شود با توجه به معیارهای تعیین شده، دیدگاه هرکدام در باره ی همدلی چیست بررسی قصاید این دو شاعر نشان می دهد که آنها از پس برج و باروی شاهان، دل در گرو آسایش و آرامش جامعه دارند و با بهره گیری از هنر شعر تلاش می کنند که صاحبان قدرت را به انسان های شایسته ای بدل کنند تا در سایه صفات پسندیده ی آنها امنیت و آرامش در جامعه نهادینه شود و مردم از دغدغه های جنگ و آشوب، خودکامگی و استبداد سیاسی و مذهبی، و فقر و ناامنی اقتصادی رهایی یابند.

کلمات کلیدی:

انوری، جمال الدین اصفهانی، مدح، همدلی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/802238>

